

מר אבטיח לא מתרסק

מר אבטיח ריחף לאטו בשמיים בכנפיים פרושות. הוא שכשך במערבולות האוויר החמימות שהופיעו כל כמה מאות מטרים ונתן להן לנשוא אותו מעלה והלאה. העולם כולו היה ורדרד מסביבו, מעין שעת שקיעה נצחית הכלואה בנקודת זמן, מחרידה ביופיה. פניו היו פני אדם, וידיו היו ידי אדם. כך היה גם לגבי שאר גופו, ובעצם, הדבר היחיד הלא-אנושי בו היה שמו הפירותי. הוא גמע את השמיים בשתי לגימות, מאס בנוף, ונתן לצווארו לנוח. מבטו נזרק מטה אל הפרדסים האינסופיים המקשטים את הארץ כמו שטיחים כחולים-סגולים. מנקודה זו בשמיים אפשר היה לטעות ולחשוב שהמרקם הצמרירי שלהם שייך לגב של כבשה ענקית המתפלשת בשדה אוכמניות סגלגלות.

אם כל זה לא היה רגיל לחלוטין, זה כנראה היה מוזר, הרהר מר אבטיח ממעופו, בינו לבין עצמו. השעמום... השעמום הכרוני שבלהיות מר אבטיח כבר התפשט לכל כלי הדם שלו. פעם הוא נהנה מהתעופה, הוא נזכר. למען האמת, לא היה לו מושג כמה רחוק היה אותו 'פעם'. תחושת הזמן אבדה לו מזמן, אם אפשר בכלל לומר דבר כזה. הוא לא זכר מתי הכול התחיל, אבל הוא הרגיש שזה היה לפני פחות או יותר חיים שלמים. הוא נזכר לרגע בימים הראשונים, אך לא הצליח להיזכר ביום הראשון בהחלט, היום בו פקח את עיניו. הייתה לו תחושה שהוא אמור לזכור אותו, משום מה. כל התקופה הזו, הימים הראשונים, הייתה תקופה מבלבלת בזיכרונותיו של מר אבטיח. משהו לא הסתדר לו. משהו, איזו מחשבה, איזה זיכרון, משהו עקצץ באחורי ראשו. הוא התנער מהתחושה המשונה שהתחילה לאפוף אותו וחזר למציאות. הוא החליט לשנות נושא.

הכנפיים הטיחו אוויר כלפי מטה כמו שתי מניפות ענקיות. מר אבטיח זינק עם התנופה מעלה כמה עשרות מטרים ואז, בסיבוב של מתעמל אומנותי הוא שילח את עצמו כמו חץ אל עבר האדמה. כנפיו נצמדו אל גופו ורגע לפני פגיעה קטלנית בקרקע הוא פרש אותן בעוצמה. הכנפיים הענקיות בלמו באחת את ההתרסקות ומר אבטיח המשיך בטיסה מהירה, מטרים ספורים מעל הפרדס הצמרירי. עם הזמן (שעדיין היה מושג בעייתי מבחינתו), למד מר אבטיח להאמין שלא קיימת בשבילו האפשרות להתרסקות קטלנית בלתי נמנעת. הוא בלי ספק בחן את הסוגיה פעמים רבות בעזרת מבחני פרישת כנפיים מסוכנים מעין כמוהם, וצלח את כולם, כמובן.

לאחר כקילומטר של צבירת מהירות בגובה הקרקע נסק מר אבטיח חזרה לשמיים בתנועה חדה. לנגד עיניו נגלה, או יותר נכון - צץ יש מאין - נוף עירוני של גורדי שחקים אימתניים. אם זה לא היה קורה כל אימת שחפץ בכך, זה כנראה היה מפתיע, חשב לעצמו מר אבטיח. הוא האט את קצב טיסתו והתבונן בעיר ההולכת וקרבה. הבניינים נראו כתמיד; מגדלי בבל משובצים אינספור חלונות, אפרוריים ועכבריים. הם נראו מגוחכים על רקע הפרדס שהשתרע בצבעיו השמימיים בכל כיוון אפשרי מסביב לעיר והמשיך עד קצה הראות. ניכר היה שיש תנועה בעיר לפי הרחש העמום שעלה ממנה. רחש של אלפי אנשים העוסקים בענייני היומיום. אותו רחש כללי ומאלחש שנטה להתנחם בו מר אבטיח כשהרגיש שמחשבותיו משיגות אותו. הוא היה קרוב לפאתי העיר כשעינו צדה את המבנה המשונה. הוא לא היה שם תמיד, המבנה הזה. או שכך? בכל מקרה, הוא התחיל לשים אליו לב רק לאחרונה (במונחי חוסר תחושת זמן יחסיים). צורתו הייתה כשל גלולה לבנה באופן חסר יצירתיות (לאבחנתו הביקורתית) והוא היה עצום מימדים. הוא היה רחב פי שלושה מכל בניין אחר

בעיר ונמוך אך במעט מהגבוהים שבהם. מר אבטיח לא ידע מה פשר המבנה ולמען האמת, הוא נמנע ממנו באופן פעיל. משהו במבנה הזה גירד לו, אולי באותו מקום שבו עקצצו הזיכרונות. הוא הסיט את מסלול טיסתו שמאלה והתחיל עיקוף גדול בגבולותיה של העיר. הוא הסכים לזרוק מבט אחד הצידה אל אותה גלולה לבנה ענקית כשחלף אותה משמאל. הוא הבחין באנשים נכנסים לבניין. בעצם, הייתה זו הפעם הראשונה שהוא הבין שמדובר בבניין. כשחשב על זה, לא הייתה לו סיבה להניח שהמבנה הענק לא מכיל אנשים בתוכו, אבל משום מה, הדבר לא נראה לו סביר ולעת עתה הוא הסכים שלא להתעמת עם עובדה זו. בניין הגלולה המשונה שידר שעדיף לו להמשיך בעיסוקיו הפעוטים, יהיו אשר יהיו, ולהתרחק.

וכך הוא עשה בטיסה קלילה לכיוון מרכז העיר. ככל שהתקרב התגברו הקולות העולים מן הרחוב ומר אבטיח הבין לדאבוננו ששוב מחכה לו קבלת פנים. הוא ייחל לנחיתה שקטה ואנונימית, הוא קיווה שפעם אחת לפחות יתנהלו החיים כאן כאילו לא היה קיים הוא. שלט ענק התנוסס לפתע, מוחזק מעל מאות ידיים ועירות וביטל את תקוותיו. "ברוך השב מר אבטיח" הייתה הכתובת, חסרת מעוף כרגיל. מר אבטיח דאה ללא חשק לכיוון הקהל והתכוונן לנחיתה. למעשה, לא היה לו כל צורך להתכוון, שכן כאמור - הנחיתות תמיד עברו בהצלחה, בין אם התכוונן לקראתן ובין אם לא. אבל מר אבטיח ידע שמצופה ממנו לבצע נחיתה יפה ומסוגננת, לא סתם.

בפעם הראשונה שחזר מהרפתקה (שהייתה גם הפעם הראשונה שגילה את כנפיו) הוא התרגש כל כך עד שהוא ביצע שני סיבובים וחצי באוויר עם כנפיים צמודות לפני שנחת ברכות תוך נפנופים לאיזון הגוף בין ההמון המריע. זה היה בימים הראשונים. הוא התקשה להיזכר סביב מה בדיוק סבב העניין, אבל מר אבטיח זכר לבטח שהציל את אנשי העיר האומללה הזו מאיזשהו אסון מזעזע שהיה קשור במים אולי, ללא ספק, או במשהו אחר לחלוטין. בסוף הוא חזר, ביצע את הנחיתה, הקהל הריע ומאז הפך הדבר למסורת. היה זה גם הרגע בו הוא קיבל את הכינוי 'מר אבטיח': בזמן אותה נחיתה ראשונית, בעודו מנפנף בכנפיו לקול תרועות הקהל, פגע זרם האוויר היוצא מהן בדוכן אבטיחים בשוק הסמוך ו- או שאולי הוא נחת על דוכן האבטיחים? אולי בעצם אותו אסון שנמנע היה קשור באבטיחים? לא, זה כבר נשמע מגוחך, אמר לעצמו מר אבטיח. מצד שני, זה זמן רב שלא קרה לו משהו לא-מגוחך. הימים הראשונים היו מבלבלים ומר אבטיח העדיף לא להתעסק בהם. כמו כן, הוא היה צריך להזכיר זאת לעצמו מפעם לפעם כאשר ניסה בכל זאת, מסיבה לא ברורה, להיזכר בהם. הוא התנער מהמחשבות וחזר למציאות. כעת הוא עבר לחוג באיטיות מעל מצבור אנשים שהצטופפו בצומת בציפייה, חוסמים את התנועה ומחכים בכל מאודם לנחיתה, עם אותו שלט ענק פרוש ביניהם. הוא התנער מהמציאות וחזר למחשבות.

ההרפתקה השנייה של מר אבטיח התחילה באותה צומת בדיוק. אישה צעירה ונאה עם שיער בצבע תכלת התעקשה שהיא מריחה עשן. כל העיר עצרה מלכת בעקבות התעקשותה, להפתעתו של מר אבטיח. נראה שההתעניינות בה נבעה מהעובדה שהיא עמדה על כך שהעשן מגיע מכל הכיוונים בבת אחת, דבר מסקרן בהחלט. מר אבטיח עבר במקרה באותה צומת והצליח לדבר איתה בתוך ההתקהלות ההולכת ומחריפה. לטענתה, מקורו של העשן במקרה זה היה אש, על כך הגיב מר אבטיח בלחיים סמוקות. על אף המידע המבלבל שקיבל ממנה, התאהב מר אבטיח באישה בעלת השיער האקזוטי והחליט לעזור. הוא פרש את כנפיו ושיגר את עצמו מעלה באבטיח כנף אחת. הוא זכר איך כשעבר את גובה הבניינים הגבוהים ביותר לפתע הוא ראה את זה. המראה המאיים ביותר שראה בימי חייו: מסביב לעיר העגולה, בכל כיוון, עד האופק - השתוללה אש ענקית, שורפת את

השדות הצמריריים (שצבעם היה תכול באותה תקופה). את אותו היום העביר מר אבטיח בטיסה לאורך היקפו של מעגל האש המאיים לסגור על העיר. בעזרת טכניקה מאולתרת עם כנפיו הוא השליך מטחי רוח כבדים על השריפה ובלם את האש בהתקדמותה. כך הוא המשיך להקיף את העיר ולגדר את האש במשך שעות עד ששכחה השריפה. הוא חזר מותש ונחת נחיתה דרמטית (שזכתה לתשואות מרשימות) באותה צומת, מתחת למגדל השעון. לאחר שנרגעו הרוחות והתפזרו האנשים הצוהלים חזרה לחייהם, נשאר מר אבטיח לבד. תכולת השיער נעלמה. תשוש מתעופה, הוא עלה במדרגות עד לקומה העליונה במגדל השעון והשקיף על הנוף המפויח. הוא נשאר שם כל הלילה. לפנות בוקר התפזר העשן סופית ולהפתעתו גילה מר אבטיח ששדות התכלת המסתוריים עתה צבועים בגוון כחול-סגול. הוא ציפה לראותם שחורים, או לא קיימים כלל. עובדה זו הסבה לו נחת בלתי מוסברת. הוא נשאר שם במשך שעות, צופה בנוף, מהרהר באישה תכולת השיער. הוא נזכר שהיה בטוח שיירדם מרוב עייפות, אבל זה לא קרה. כבר תקופה ארוכה שזה לא קרה.

מר אבטיח נייער ממחשבותיו בשנית והביט מטה אל האנשים המנופפים לו. הוא המשיך לחוג במעגלים מעל ההמון שעתה עבר לקרוא בשמו בכל פעם שקדקודו חלף בשמיים מעל הרמזור, דבר שסימן עבורם השלמת סיבוב, הוא הניח. לפתע נזכר שיש לו נחיתה לעצב. הפעם הוא לא חזר משום הרפתקה ולמען האמת- גם לא בכל הפעמים האחרונות. ברבות הימים, התלהבותם של אנשי העיר מהנחיתות המסוגנות הפכה לרעב של ממש ומר אבטיח נאלץ לצאת ולחזור רק בשביל לבצע נחיתה אומנותית ולספק את מעריציו. זמן רב עבר מאז שיצא להרפתקה, במקום זאת הוא התמקד כל כולו בנחיתות מרגשות עבור הקהל הצמא. הוא נשם נשימה עמוקה, מתח את שרירי הכנפיים, ואז הוא הבחין בה. אישה בעלת שיער סגול עמוק, הולכת בין כל האנשים, היחידה שלא מביטה מעלה. מנקודת מבטו היא הייתה בולטת מאוד בהתנהגותה השונה. ברגע הראשון הוא זיהה אותה ומיד אחר כך הודה שכלל לא. לא היה לו מושג את מי הוא זיהה או לא זיהה אבל הוא הרגיש קשר מסוים לאישה הזו, עם תספורת הקארה הסגולה. זו לא הייתה התאהבות של רגע, וגם לא סקרנות תמימה. זו הייתה תחושה חזקה של הזדהות, אולי של משהו אחר. אולי פשוט משיכה? כל מה שמר אבטיח ידע באותו רגע זה שהוא מרגיש כמו שלא הרגיש מאז שפגש את תכולת השיער. לא, בעצם הוא לא הרגיש כך מאז הימים הראשונים. הוא הרגיש שהוא חייב לדבר איתה. אולי זה יפתור... אולי... יפתור? הוא לא ידע מהו הדבר שדורש פתרון אבל לפני שהבין מה הוא עושה, הוא התחיל לפעול. הדבר הראשון שנדרש הוא פרטיות ואלמוניות שיאפשרו לו לתפוס אותה לרגע אחד ביחידות. צריך להיפטר מההמון, הוא חשב, או לפחות - ממני. מר אבטיח הקשית את גבו והרפה את כנפיו. הקהל שם לב לתפנית והחל להגיב בהתאם. כשהשלים גופו חצי סיבוב באוויר וראשו פנה כלפי מטה, הוא הצמיד את הכנפיים למותניו והחל בנפילה חופשית מטה. הקהל השתגע מרוב התלהבות. הנה זה קורה, הנחיתה המסורתית. טבעת אנשים נוצרה סביב הנקודה בה היה משוער מר אבטיח לנחות. הוא סחרר את גופו באוויר כמו בורג והאיץ עוד ועוד. הכפיים והתרועות הפכו לצעקות התלהבות נרגשות ואלו הפכו ברגע לצרחות אימה כשפגע מר אבטיח בקרקע בכל המהירות, למרבה ההפתעה והמקוריות. ראשו קדח בקרקע ורעד עז עבר בכל הארץ. המון האדם המבועת התפזר לכל עבר. אנשים נתקעו זה בזה, נסים על נפשם בעוד הרעד העולה מן האדמה הולך ומתגבר, וענת אבק סמיכה אופפת את הצומת. מר אבטיח נעמד בבור שנחפר זה עתה ונתן לנשימתו לחזור אליו. כנפיו נעלמו כלא היו. ההמולה, ענן האבק, והרעד המסתורי (שהפתיע אותו בעוצמתו) שיחקו לטובתו. הוא היה נחוש למצוא אותה. זה זמן רב שמר אבטיח לא היה נחוש לגבי דבר מה, והוא התכוון לרדוף אחר התחושה הזאת לכל אשר תיקח אותו. הוא פרץ בריצה מהבור

ונטמע בכאוס המשתולל, חשאי ואנונימי. הוא תר את הנוף המאובק אחר אותה אישה ללא הצלחה. הפאניקה הייתה בכל פינה. והרעד. אותו רעד המשיך לעבור באדמה מתחת לרגליו. כולם שמו לב לזה, כך נראה על פי התגובות, והם לא קיבלו זאת בהכנעה. אנשים עלו זה על זה בניסיון לנוס על נפשם. איש לא ידע לאן וממה לברוח אבל כולם פעלו, כמו נמלים המתפורות לאלפי כיוונים בהיהרס הקן. מר אבטיח רץ לכיוון כלשהו, הוא בעצמו לא ידע לאן. הוא רק רצה לצאת מאזור ההתרחשות ולאפשר לתוכניתו להתגבש. בכל פנייה שלקח הופיעו אנשים נוספים, נמלטים ממקום למקום. מה קורה כאן? עד כמה חזקה הייתה הפגיעה בקרקע? הוא חשב לעצמו, מוטרד. הוא המשיך לרוץ, חלק בו מחפש בעיניו אחר סגולת השיער, החלק האחר סופג את המראות ומדווח למוח. בכל רחוב, בכל פנייה, בכל צומת אליה הגיע – הגיעו אנשים מכל כיוון, נמלטים על נפשם ממה שהו לא ידוע. בכל אותו הזמן המשיך הרעד מתחת לאדמה. ענק האבק שעלה מנחיתתו המשיך להתפשט בכל העיר. מר אבטיח שם לב שאנשים מסוימים התחילו לעטות מסכות חמצן. הם נראו כמו נמלי ענק. המסכה כיסתה את כל פניהם, ומסנן האוויר שלה יצר מעין "חדק" חרקי למראה. שאריות הגומי המשתלשלות מעל האוזניים תרמו גם הן לסגנון הנמלי שיצרה המסכה, ודימו מחושים. מר אבטיח סלד מכך, המסכות הללו גרמו למצב להיראות רע מכפי שהיה, אם כי לאחר מחשבה נוספת הגיע מר אבטיח למסקנה שאין לו שמץ של מושג עד כמה רע באמת המצב, או מה לעזאזל בכלל קורה כאן. הוא רק ידע שהוא צריך למצוא את האישה הסגולה. אסור לו לכבות את התחושה הבוערת בו. הוא המשיך בריצתו. אחרי תקופה כה ארוכה של ריחוף מצא מר אבטיח את הריצה סבל מענג. לאחר דקות בודדות של סבל הוא איבד את העונג שבדבר וחש את התחושה הסיזיפית ביותר שידע מימיו. כל פנייה שלקח הובילה אותו לרחוב זהה לזה שממנו בא. הרעד המשיך בביטחון וביציבות. הוא התחיל להתייאש. הוא לא הפסיק לרוץ. עוד ועוד אנשים עם מסכות צצו מפתחי בניינים וחנויות. הרחובות המו אדם. לפתע הוא הרגיש יד על כתפו והסתובב בבהלה. עיני שרץ הביטו בו. הוא התנער מלפיתתו של חובש המסכה והופתע כשהיד נלחצה בשנית אל כתפו, הפעם חזק יותר. הוא הכה ביד בפראות והסתובב במנוסה. הוא קלט בזווית העין עיני שרצים נוספות מביטות בו והגביר את מהירותו. עתה הוא פנה ימינה ושמאלה באקראי, מנסה להימלט. בכל מקום חיכו לו אנשים נוספים במסכות. כולם הסתכלו עליו. הוא כבר לא ראה אנשים נטולי מסכות כלל. מר אבטיח קיבל את הרושם שהם מחפשים אותו. אולי הם הבינו שהוא זה שגרם לרעידת האדמה המשונה הזאת? האם הוא צריך לבוא על עונשו? הוא בעצמו לא היה משוכנע בכך. האבק עלה מהאדמה בכל מקום ונשימתו הייתה כבדה. הוא הרגיש כמו בימים הראשונים. הוא הרגיש את אותה מציאות בלתי נשלטת, אותה תחושת אובדן כוחות, אותה הקריסה אל תוך הכאוס. לא להבין מה קורה סביבו היה דבר שבשגרה בשביל מר אבטיח, אבל בדרך כלל מה שקרה סביבו היה נעים. הוא לא אהב את התחושה הנוכחית ותוך כדי מחשבות אלה הוא הגביר עוד יותר את קצב ריצתו. לפתע הוא הבחין בניצוץ סגול נעלם מאחורי פינה בקצה הרחוב. "חכי!" קרא מר אבטיח והשתנק מהאבק סביבו. הוא עקף את הפינה במהירות וראה לשבריר שניה קווצת שיער סגול יורדת במדרגות אל תוך מרתף. בלי לחשוב פעמיים הוא ירד במדרגות, שתיים שתיים. הוא הגיע לדלת וכמעט לא שם לב שנקע את קרסולו במדרגה האחרונה. האבק אפף אותו מכל מקום. לפחות מהמסכות הוא נמלט בינתיים. הוא פתח את הדלת, נכנס וסגר אותה מאחוריו.

השקט ששרר בפנים הפתיע אותו. זה היה הדבר הראשון ששם לב אליו לפני שעניו התרגלו לחושך. המולת האנשים בחוץ נדמה, הרעד נעלם כלא היה והצליל היחידי שנשמע היה של צעדים קלילים על רצפת עץ. הצעדים התגברו. מישהו מתקרב. הוא עצר את נשימתו כדי להאזין טוב יותר. לפתע

נחשפה לעיניו נעל עקב קצרה, עוטפת כף רגל צחורה ונשית למראה. ניצוץ אש הפתיע אותו ונר גדלק. את הנר החזיקה יד דקה. מר אבטיח עבר להביט בעיניים של נושאת הנר. עיניים שחורות וגדולות ניבטו בו חזרה, מלוות בחיוך מאופק ומבין דבר. האישה הסגולה סימנה לו לבוא אחריה בלי לומר מילה. היא הושיבה אותו אל מול שולחן ערוך עם שתי כוסות זכוכית גבוהות והמשיכה להדליק עוד ועוד נרות בחדר. מר אבטיח סקר את גופה בתאווה גלויה. הוא הביט בשוקיים התמימים שנחשפו ללא ידיעתם על ידי שסע בשמלה השחורה. השמלה נקרעה במקומות נוספים מתוכננים היטב כדי להחמיא לגוף הלובש אותה. היא חשפה מותן חלבית ועטפה אך במעט את שדיה הקטנים והעגולים. חישוק כסף נתלה על כל אחת מאוזניה ושרשרת פנינים מזעריות עיטרה את צווארה הלבן. היא נראתה ככת עשרים ותשע, אולי שלושים, ובלי ספק יפהפייה. לאחר דקה היא השלימה סיבוב ובסופו היה החדר מואר וחמים. היא בחנה את מר אבטיח בעיניה הגדולות וחייכה. הוא חייך חזרה ונזהר שלא לומר כלום. הוא הרגיש שברגע שיפצה את פיו, תיהרס האווירה המיוחדת שהולכת ומתהווה. הוא הסכים להיות מובל וחיכה בסקרנות לצעד הבא של מדריכתו. היא התיישבה מולו והוציאה בקבוק יין שהוסתר מתחת לשולחן. היא מזגה לשניהם, הרימה בחגיגות את כוסה וחיכתה. מר אבטיח הרים גם הוא את כוסו והם נקשו בהן בקול זכוכיתי קטן ומתוק. היא פלטה צחקוק עדין וזו הייתה הפעם הראשונה ששמע מר אבטיח את קולה. לרגע הוא היה משוכנע עוד יותר בצדקתו. הם הצמידו את הכוסות לשפתיהם, חייכו זה לזה ולגמו.

"אפשר לשאול אותך שאלה?" לחש מר אבטיח לאט ובבהירות. מילים עלולות להרוס, הוא חש, לכן עדיף שיאמרו בלחש.

"בבקשה." היא ענתה ולא הסירה את מבטה ממנו.

"היה לך פעם שיער בצבע תכלת?"

"ברור." היא ענתה קצרות וחשפה שיניים לבנות בחיוך מבויש. מר אבטיח רצה לשאול עוד שאלה אבל היא נעמדה לפני שהספיק. הוא השתתק בזמן שהיא קרבה אליו, צעדיה על רצפת העץ מתאימים את עצמם לקצב פעימות לבו. היא נעצרה ממש מעליו ואז, באיטיות אינסופית, התיישבה על ירכיו בפיסוק, רגליה משתלשלות מאחורי מותניו משני הצדדים וידיה חובקות צווארו. היא התנדנדה קלות והתמקמה בנוחות תוך כדי חיכוך מעורר בחלציו. מר אבטיח לא הוציא הגה, הוא היה מכוּשף, הוא רצה את זה. היא לקחה את כף ידו והניחה אותה על עצם הבריח שלה. הוא עבר לאורכה באצבעו. עורה היה חלק ועדין ומר אבטיח הרגיש שהוא עלול להיקרע מתנועה גסה אחת. הוא המשיך לעבור עם אצבעו בעדינות ואז החליק אותה מטה אל מחשופה.

"של מי החדר הזה?" היא בלמה את תנועתו בקולה. מר אבטיח השתאה מהשאלה הפתאומית והביט סביבו. תודעתו הייתה ממוקדת כל כולה באישה הסגולה והוא לא שם לב לחדר שנחשף לאור הנרות. הוא מיקד את עיניו וסרק את סביבתו. להפתעתו הוא זיהה הכל. האח המיותמת בפינה, המדף עם אוסף הכוסות הרחבות, שולחן הכתיבה, הדפים העתיקים שהוזמנו במיוחד, המדבקות עם הלוגו של העסק שמעולם לא נשלחו, העסק... בליל מחשבות לא הגיוניות התערבב במוחו והוא הרגיש כילד קטן ומבולבל, חסר מענה. הוא הסתכל שוב ושוב על החפצים המוכרים, הניד את ראשו ימינה ושמאלה בחיפוש אחר עוד אלמנטים. המקום ההוא באחורי ראשו שרף. הוא הבחין מימינו במעמד הדיסקים משוק הפשפשים ולידו מנורת הלילה שהגיעה מסין. הוא התפתל במקומו והצליח

לראות את ארון הבגדים, שהיה מוסתר מאחורי גופה הצנום והמפתה של בת לווייתו. היא תפסה את לחיו בשתי ידיה וקרבה את פניה אליו, מונעת ממנו תנועות תזזיות.

"של מי החדר הזה?" היא חזרה על השאלה, מבטה חודר אל תוך גולגולתו מבעד לארובות עיניו.

"ש... שלי" הוא גמגם.

"של מר אבטיח?"

"לא"

"אז של מי?"

"ליאור" הוא פלט בקול צרוד ונדם. הוא הרגיש פיגיון דמיוני מפלח את רכותיו. ראשו קדח. הוא רצה לנוח, הוא רצה לברוח, אבל לפני שהספיק לחשוב שנייה אחת נוספת הוא הרגיש את שפתיה נצמדות אל שפתיו ולשון רטובה מפלסת דרך בתוך פיו. היא נשקה לו ברטיבות תוך השמעת קולות גרוניים רטובים. הוא אהב את זה. היא הפשילה את שרוולה השמאלי וחלצה שד חיוור ועגול. הוא אחז בו בעוצמה והיא הגיבה בגניחה חנוקה. איברו הקשה כמעט פרץ החוצה ממכנסיו בזמן שהיא התחככה בו הלוך וחזור. היא הגבירה את הקצב. הכיסא איים להישבר. גניחותיה עלו בסולם התווים עד לאוקטבה שצמררה את אוזניו. ציפורניה ננעצו בכשר צווארו והוא חש את משכי נשיפותיה הקצובות מתערטל על פניו. רטיבותה נספגה במכנסיו וכיסתה את גופו. היא גנחה ונאנקה והוא התמסר לה. הוא נתן לה את כולו. מחשבותיו הושהו לעת עתה, לא מצליחות להתגבש לכדי צורה החלטית. הוא העדיף לשכוח מהן. הוא התמסר להווה כעבד - לא מטיל ספק, לא יוזם, לא עוצר. מה שקורה הוא מה שקורה, הוא אמר לעצמו. הגוף שרכב מעליו פיתה אותו ועמעם את רעשיו הפנימיים. פרק זמן לא ידוע עבר ובאותה פתאומיות שהתחיל האירוע - הוא נגמר. הוא נשאר לשבת, מתנשם עמוקות. היא כבר החלה להתלבש חזרה בבגדיה. הוא הביט על חדרו והעביר יד על פדחתו. הוא עצם את עיניו ופקח אותן שוב. היא עמדה מעליו, לבושה. הוא חשב שהוא משתגע-

"מאיפה הבגדים האלה?" הוא שאל.

"מתי בפעם האחרונה ישנת?" היא התעלמה.

הוא בהה באישה במדי הדיילת שעמדה מולו, הוא בהה בשיער הקארה הסגול שלה. הוא תר בעיניו את הרצפה בחיפוש נואש אחר השמלה השחורה ואז נשמעו דפיקות בדלת. הוא קפץ בבהלה מהכיסא ומיד הרגיש יד נשית ואסרטיבית מונחת על חזהו.

"תרגע, עוד מעט זה ייגמר." היא אמרה בהרגעה. גוון קולה נשמע לו מאיים לפתע, למרות כוונותיה.

"מה... על מה את מדברת?" הוא פסע לאחור ומעד. הוא הרגיש את קרסולו בוגד בו. הדפיקות נשמעו שוב, חזקות יותר.

"מתי בפעם האחרונה התסכלת במראה?" היא שאלה, מביטה עליו מלמעלה. השאלה הכתה בו במקום שלא ציפה לו. לפתע לא היה לו מושג איך הוא נראה, או מתי בפעם האחרונה הוא בדק את הנושא. הוא ניסה להתרומם וכשל. הדפיקות נשמעו עתה ללא הפסקה.

"עוד מעט זה ייגמר." היא הביטה לכיוון הכניסה. באותו הרגע נפרצה הדלת ומשב אבק נכנס בעדה יחד עם שישה אנשים בעלי מסכות חמצן. הוא זעק. הם התנפלו עליו. הוא ניסה לבעוט ולחבוט אבל מספרם גבר עליו ועד מהרה הם הצליחו לנטרל את ידיו ואת רגליו ונשאו אותו בכוח מבעד לדלת. מר אבטיח נגרר במעלה המדרגות באלימות ועד מהרה מצא את עצמו בחוץ. ריח האבק היה הדבר הראשון שהוא שם אליו לב. לאחר כמה רגעים הוא הבין שהרעד באדמה עדיין ממשיך. קולות המולה נשמעו מרחוק והמסכות גררו אותו לכיוון זה. מר אבטיח הבין שפניהם מועדות למרכז העיר. הוא ניסה להשתחרר אבל נענה באגרוף בבטן ששיתק אותו. בזווית עינו הוא הבחין במובילת החבורה המפוקפקת במדי הדיילת שלה, שיערה הסגול מתנפנף קלות מאחוריה לקצב צעדיה המהירים. ידיו ורגליו נלפתו בחוזקה והוא הונף מעלה, פרוש כמו כוכב ים בין חוטפיו, פניו אל השמיים. הוא התבונן בהם, בלית ברירה. צבעם היה ורוד, כרגיל, אך לפתע הם נראו לו רחוקים ביותר. הוא ניסה לפרוש את כנפיו ולהתקרב אליהם אבל לא הצליח. הוא לא זכר איך נהג לעשות זאת. הפעולה הטבעית כל כך נהפכה לזיכרון עבר עמום. הוא ידע שכבר חש כך לגבי דברים רבים והמקום השורף באחורי ראשו הסכים איתו. בחוסר אונים מובהק הוא בהה בשמיים ונתן לגורלו להיחרץ. הוא לא ידע מה עוד אפשר לעשות. הצעדה המשיכה בין הרחובות בשתיקה. הוא חשב פעם או פעמיים לצעוק משהו לדיילת אבל שום דבר הגיוני לא עלה בדעתו. כל שאלה הובילה אותו צעד אחד אחורה לשאלה שקדמה לה ועד מהרה הוא הבין שאין הוא מבין דבר. באומללותו הוא ויתר על השליטה ואיבד את עצמו לשמיים מעליו. שלושה חסרת היגיון נחתה עליו לכמה רגעים. מוחו היה ריק. אינספור מחשבות חיכו בתור ארוך מול שערי התודעה הסגורים. מר אבטיח שכב על גבו עם פה פתוח בריפיון, בודה בריק העוצמתי של השמיים, נאבד בצבעים העזים מבלי להתבונן בכלום. לאחר דקות ארוכות (לתחושתו המופשטת) הוא שם לב שהם הצטרפו לעדר בני אדם ההולכים באותו כיוון. כולם חבשו מסכות. האימה חזרה לזרום בדמו. הוא הרגיש איך המציאות סוגרת עליו שוב. הוא ניסה להזדקף אך הרגיש את לפיתת הגפיים מתחזקת ומצמידה אותו למקומו השכוב. במאמץ כביר הוא הצליח להרים את ראשו במעט, רק כדי להסתכל קדימה. הוא נחרד לגלות בניין עצום מימדים חוסם את הנוף מולו. נחילים של בני אדם חבושי מסכות התקדמו בשקט לא טבעי לכיוון בניין הגלולה הלבן ונכנסו בשיירה עבה דרך דלתות הענק שלו. זיעה קרה שטפה את גופו של מר אבטיח. משהו בו צרח למנוסה. הוא ניסה להשתחרר מהידיים הכובלות אותו ושוב לא הצליח. הוא צעק. הוא צווח את נשמתו בתקווה למשהו שיקרה, אך השיירה לא עצרה. הבניין הטיל עתה צל על כל סביבתו והדלתות התקרבו בכל שנייה שעברה. הוא צרח וצרח ולאחר כמה רגעים קלט שהקול היחיד שנשמע באזור הומה האדם הזה הוא קול צרחותיו שלו. ואז הוא בכה. דמעות מלאות בלבול ואימה ניגרו מעיניו, וגרונו התייפח בקולות צרודים. האישה הסגולה במדי הדיילת, אהובתו הכוזבת, הסתובבה אליו, מסכה בידיה. הוא טלטל את ראשו בפראות בזמן שהיא ניסתה לשים על פניו את מסכת החמצן. הוא בכה וירק, קילל וצרח, הוא ניסה לנשוך ולבעוט ולהתמתח ולעוף. הדבר היחיד שהצליח לעשות היה לבכות. היה זה הרגע האומלל הזה, מכל הרגעים, שבו הוא נזכר ביום הראשון, היום בו פקח את עיניו בבהלה פתאומית. הוא נזכר במטוס המתרסק. הוא נזכר באש, ברעד, במסכות החמצן. הוא נזכר איך קפץ מהמטוס ונפל כאבן אל הארץ, איך פרש כנפיים לראשונה, איך ניצל, איך התרשם משדות התכלת הצמריריים, כמה מזמינה נראתה הקרקע הזו, כמה לא מאיימת. הוא נזכר בשמו, ליאור. הוא נזכר באישה שבה חשק. הדיילת הצליחה להדק את המסכה בעוצמה מסביב לראשו ובדיוק אז הם עברו מתחת למשקוף הדלת. הם היו בתוך הבניין. חושך מוחלט השתרר. הקול היחיד שנשמע היה קולו השבור של מר אבטיח בבכיו המיואש. ואז הוא פקח את עיניו.

ליאור השתעל מספר פעמים ומיד הרגיש משהו מכביד על נשימתו. הוא הסיר באגרסיביות את מסכת החמצן שעליו והשליך אותה לכיוון אקראי. הוא התנשף בכבדות. מולו עמדה דיילת, פס סגול בשערה, תכלת בציפורניה הארוכות, ומבטה מפוחד. היא נטפה זיעה וכשלה בהמשך המעבר. רק אז החל ליאור לשים לב למצב מסביבו. הוא החל לשמוע את הצעקות. הוא חש ברעד. תודעתו הדביקה את הקצב במהירות וחרדה התפשטה בכל גופו. אנחנו מתרסקים, הוא אמר לעצמו, המטוס מתרסק. הוא הסתכל סביבו וראה את הצוות עובר בין הנוסעים בחוסר אונים. אנשים ניסו לחבוש מסיכות חמצן. תינוקות בכו, ילדים בכו, מבוגרים בכו וכולם צעקו. הקולות פוצצו את אוזניו והרעד הפך את קיבתו. תוך רגע קצר מצחו של ליאור היה רטוב כאילו יצא מטבילה בכריכה. הוא נזכר בחלום. אלה היו חיים שלמים. הפתרון למצבים שאי אפשר להיחלץ מהם, הוא הרהר. הגלולה. היכן היא? הוא פשפש בכיסיו בחיפוש אחר דבר מה. הוא חיפש מתחת למושב, הוא חיפש בצדדיו ולבסוף מצא. קופסת גלולות לבנות וקטנטנות בצבצה בין המושב שלו לזה שממינו. הוא הביט בקופסה הפתוחה זה מכבר. בידיים רועדות הוא הוציא מתוכה את רצועת הטבליות ונדהם לגלות שארבע מהן כבר היו בשימוש. נותרו עוד כמה בודדות. זו לא הפעם השנייה שאני עושה את זה, הוא קלט, ולקח לעצמו רגע להפנים את המשמעות. אני לא זוכר מצליח, אני לא מצליח לזכור. הוא התבונן בגלולה העוצמתית ושקע בחלקיקי שניות בודדים של זיכרונות טרופים. רעד מהכנף השמאלית של המטוס, מלווה בקול נפץ העירו אותו, וקולות הבהלה מסביבו הגיעו לשיא חדש. הוא הוציא את הגלולה ונטל אותה במהירות, מחליק אותה בגרונו בלי מים בפעולות בליעה חוזרות ונשנות. ברגעי המודעות האחרונים שלו הוא שם לב לקערת פירות אכולה למחצה שנותרה על מגש המושב שלו. חתיכת אבטיח נפלה מהקערה, כנראה בזמן הרעידות, ומי אבטיח ניגרו ממנה והתפשטו על המגש. בעיניים הולכות ונעצמות עקב ליאור אחר השביל הנוזלי, השקוף-אדמדם, וגילה שהוא מטפטף על מכנסיו. הוא חש את דביקות אצבעותיו ורגע לפני שנרדם הדבר שרצה יותר מכל היה לנגב אותן. עפעפיו הכבידו עליו, הרעשים נשמעו לפתע רחוקים עד מאוד ולאט לאט קולות חדשים תפסו את מקומם. קולות מופשטים, חסרי גוון, חסרי שיוך, השתלטו על תודעתו וסחפו אותו הרחק הרחק אל עולם אחר. רק לרגע אחד, רק לחיים שלמים. עדיין לא... עדיין לא, הוא אמר לעצמו ונכנע לגלולה.